

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/515/2015
Identifikačné číslo spisu: 6912210711
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Ladislav Górasz
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6912210711.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, za ktorú koná advokát a konateľ Mgr. Tomáš Kušník, proti žalovanej L. Y., bývajúcej v F., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Námestie Legionárov 5, IČO: 42 176 778, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 873,57 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp.zn. 8 C 368/2012, o dovolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 14. mája 2014 sp.zn. 17 Co 385/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Vedľajší účastník na strane žalovanej, Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, je povinný nahradiť žalobkyni trovy dovolacieho konania vo výške 71,39 € k rukám jej právneho zástupcu TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

Okresný súd Rimavská Sobota uznesením z 28. januára 2013, č.k. 8 C 368/2012-87 odpor vedľajšieho účastníka na strane žalovanej, Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, proti platobnému rozkazu Okresného súdu Rimavská Sobota z 25. septembra 2012, č.k. 4 Ro 137/2012-34, odmietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v Občianskom súdnom poriadku nie je výslovne upravená legitímácia vedľajšieho účastníka na podanie odporu, ako je to v prípade odvolania (§ 211). Vzhľadom na túto skutočnosť odpor odmietol ako podaný neoprávnenou osobou podľa § 174 ods. 3 písm. c/ O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie vedľajšieho účastníka uznesením z 14. mája 2014 sp.zn. 17 Co 385/2013 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v sume 40,25 € na účet jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti. Vychádzal zo

zistenia, že odpor proti platobnému rozkazu podal vedľajší účastník, ktorý nebol osobou oprávnenou na urobenie tohto procesného úkonu, pretože toto právo má len žalovaná. Podľa jeho názoru ani prípadný súhlas odporcu, ako je to v prípade podania odvolania (§ 201 O.s.p.), nemôže preklenúť dikciu ustanovenia § 172 O.s.p., podľa ktorého je na podanie odporu je legitimovaný vždy len odporca, nie všeobecne „účastník konania“. Pri svojom rozhodnutí poukázal na rozsiahlu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. pod sp. zn. 1 Cdo 210/2012, sp. zn. 6 Cdo 420/2012). O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie vedľajší účastník. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že mu súdy svojim postupom odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že nesprávne odmietli jeho odpor proti platobnému rozkazu.

Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení navrhla dovolanie vedľajšieho účastníka zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas osoba oprávnená na tento procesný úkon, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel k záveru, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. v znení do 31. decembra 2014 je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. V danej veci prípustnosť dovolania podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neprechádza do úvahy, lebo napadnuté uznesenie nie je uvedené v týchto ustanoveniach.

Prípustnosť dovolania v preskúmvanej veci by prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. vedľajší účastník nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Vedľajší účastník v dovolaní namieta, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O prípad odňatia možnosti odvolateľa konať pred súdom ide tiež vtedy, keď odvolací súd odmietne jeho odvolanie, i keď neboli dané procesné predpoklady pre tento postup (viď primerane R 23/1994).

So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd skúmal, či odmietnutie odporu súdom proti vydanému platobnému rozkazu, podaného vedľajším účastníkom, vykazuje znaky procesného postupu odnímajúceho možnosť konať pred súdom.

Dovolací súd k namietanému porušeniu zákona pri aplikácii ustanovenia § 174 O.s.p. uvádza, že ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 174 ods. 2 O.s.p. ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie.

Otázkou, či vedľajší účastník je oprávnený podať odpor proti platobnému rozkazu, sa už najvyšší súd zaoberal vo viacerých rozhodnutiach. V uznesení z 28. októbra 2013 sp. zn. 1 Cdo 210/2012 vyslovil právny názor, podľa ktorého odpor proti platobnému rozkazu je riadny opravný prostriedok sui generis proti meritórnemu výroku platobného rozkazu. Na jeho podanie je z povahy vecí subjektívne legitimovaný len odporca (žalovaný). Ustanovenie § 174 ods. 2 O.s.p. nemožno extenzívne vykladať v tom zmysle, že ak odporca (žalovaný) nepodá odpor v zákonom stanovenej lehote, môže ho podať vedľajší účastník. Ani prípadný včasný súhlas odporcu (žalovaného) na podanie odporu vedľajším účastníkom, nemôže preklenúť dikciu ustanovenia § 174 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorej je na podanie odporu subjektívne legitimovaný výlučne len odporca (žalovaný), teda nie vedľajší účastník. V uznesení z 22. januára 2014, sp. zn. 6 Cdo 420/2012 najvyšší súd uvádza, že realizáciou ochrany spotrebiteľa, zaručenej právom EÚ, je v skrátenej konaní ustanovenie § 172 ods. 9 O. s. p., podľa ktorého ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Prípadné nerešpektovanie tohto zákazu súdom nemožno riešiť neprípustným (princípu deľby moci odporujúcim) vytváraním nových procesných pravidiel meniacich zmysel inštitútu vedľajšieho účastníctva. Je vecou zákonodarcu, aby zväzil rozšírenie ochrany spotrebiteľa v skrátenej konaní napr. zavedením inštitútu prieskumu platobného rozkazu v spotrebiteľskej veci obdobne ako túto možnosť upravuje Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 zo dňa 12. decembra 2006 o európskom platobnom rozkaze.

Na podstate tohto právneho názoru (že vedľajší účastník nie je oprávnený podať odpor proti platobnému rozkazu) sú založené aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu napr. pod sp. zn. 7 Cdo 135/2013, sp. zn. 6 Cdo 357/2012, sp. zn. 4 Cdo 209/2013, sp. zn. 3 Cdo 314/2013, 2 MCdo 10/2014.

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.

Dovolací súd úspešnej žalobkyni priznal právo na náhradu trov dovolacieho konania a zaviazal na jej zaplatenie vedľajšieho účastníka na strane žalovanej, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 142 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 51,45 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 vyhlášky) vo výške 8,04 € a DPH predstavuje 71,39€.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.